

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 195

гр. София, 16.01.2024 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 2-РО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на девети октомври през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Снежанка Николова

Членове: Гергана Никова
Соня Найденова

като разгледа докладваното от Гергана Никова Касационно гражданско дело
№ 20238002100797 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 288 ГПК.

Образувано е по касационна жалба вх.№ 83294 от 05.12.2022 г., подадена от „Делта гард” ЕООД чрез адвокат Д. П. от САК срещу въззивно Решение № 2931 от 27.10.2022 г. по в.гр.д. № 2478/2022 г. на Софийски градски съд, IV „в“ въззивен състав.

Ответникът по касация М. В. С. е подал отговор на жалбата чрез адвокат П. В. от САК, в който е заявено становище за липса на основания за допускане на касационно обжалване на въззивното решение и за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски по чл. 38, ал. 2 ЗА.

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 283 ГПК от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване акт. Отговаря на изискванията по чл. 284 ГПК.

По искането за допускане на касационното обжалване, съставът на Върховния касационен съд, Второ гражданско отделение, намира следното:

С обжалваното въззивно решение е потвърдено Решение № 20189346 от 23.09.2021 г. по гр.д.№ 35885/2020 г. на Софийски районен съд, г.о., 154 състав, с което е отхвърлен предявеният от „Делта гард” ООД срещу М. В. С. иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата 10 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в опозоряване и накърняване на доброто име и репутацията на дружеството чрез изнесени клеветнически твърдения на 17.07.2020 г. в ефира на телевизия „ВТВ”, в предаването „Тази сутрин”, ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба – 06.08.2020 г. до окончателното плащане.

Безспорно е между страните и е установено от доказателствата, че на 17.07.2020 г. в ефира

на телевизия „ВТВ“ в интервю, проведено в предаването „Тази сутрин“ ответникът е употребил изразите „Помните, че връзката на „Делта Гард“ ООД с Главния прокурор възникна още при неговия избор, когато така наречените контрапротестиращи в негова подкрепа се оказаха служители на „Делта Гард“ ООД; „чиято фотоволтаична централа е превзета от „Делта Гард“ ООД на десети януари тази година от петдесет охранители на „Делта Гард“ ООД със седем автомобила“; „на десети януари, когато става това рейдване на фотоволтаичната централа, на място отива мой колега, не обикновен адвокат като мен, а председател на втората по големина адвокатска колегия в България, за да види какво става, този рейд от петдесет охранители със седем автомобила и тогава го посреща лично собственика на „Делта Гард“ ООД Д. С. - К. и му казал „Ако продължаваш да ми се пречкаш, ще имаш пречка с Главния прокурор Г., аз теб те знам, видях те, че протестираше срещу Г.“; „Именно „Делта Гард“ ООД и адвоката П. „Е.“ са били в основата на предизборната кампания на господин Г. при избора му за главен прокурор“; „Аз споделям личните си впечатления. Когато протестирахме пред Висшия съдебен съвет, да, действително видяхме тези здравеняци от „Делта Гард“, които протестираха заедно с Н. Н. в подкрепа“: „Прокуратурата участва в рейдърство и частни бизнеси и като организирани престъпни групи, както е случая със З., с асансьорния завод“; „идват, обаче, забележете, с „Делта Гард“, петдесет човека рейдват“; „Прокуратурата и тук се намесва неправомерно, „Делта Гард“ се намесва неправомерно“, „Здравеняци на „Делта Гард“ бяха от другата страна, протестираха за него“.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства- констативен протокол и разпечатки от съобщенията в страницата на ищеца във Facebook, както и отзиви в същата страница. От представения констативен протокол от 13.08.2020 г., съставен от нотариус З. Т., е установено, че на посочената дата нотариусът е отворил страницата на ищеца във Facebook и е посетил раздел всички съобщения и раздел отзиви. От представената разпечатка от съобщенията, получени в страницата на ищеца във Facebook е установено, че на 17.07.2020 г. са получени съобщения с текст: „Бихте ли ни разказали повече за професията си?“, „Не си помисляйте да провокирате протеста“, „Полицията вече знае за вас, че ще маскирате вашите мутри като полицаи“, „за да пребиват хората и знам, че сте стоварили много ваши хора в хотел „Принцес“ в София и че се приготвяте за довечера“; на 20.08.2020 г. е получено съобщение с текст: „Смешници, елате да ме пазите и мен, както пазите Б.“.

От представената разпечатка на отзивите, получени в раздел Отзиви в страницата на ищеца във Facebook е установено, че на 06.08.2020 г. е публикуван отзив с текст „Надвишават правата, дадени им от Закона за частната охранителна дейност“; на 12.08.2020 г. е публикуван отзив с текст „Сега да не се окаже, че битите студенти под колоните на Министерски съвет са бити от батките от Delta guard. Ltd, защото, искам да обърна внимание, обикновените служители на МВР не бият така“; на 13.08.2020 г. е публикуван отзив с текст „Това не е истинска охранителна фирма, а криминална групировка. С. лицата им и номерата на колите им, ако се въртят около ваш обект.“. Под публикация от 23.06.2017 г. са публикувани коментари: „Че ви горим офисите! Оставка! Стига пазели престъпници!“.

под който са публикувани отговори: „Те са самите!”, „Така и те много добре го знаят и явно ще са нагли до последно. Още по-добре за обикновения човек, който лично ще ги погребете тия измекари щот се имат за много над, па са едни наивни пишлеменца, не знаят с какво си играят. Н., нека”; „А., като ги гледам, да ви кажа, може да са пишлемета, но знаят как да се бият... и повярвайте ми, точно тези са доста опасни!!! Хората са казали, всеки си намира майстора... така, че в някой момент всяко нещо има своя край... “; „Пишлемета са, защото се държат като такива. Държат се инфантилно и наивно вярвайки си, че всичко ще се потули и забрави. Народът е бесен и му писна удобно да забравя. Т. бабаитчета по кофата ще ги хвърлим. Пишлемета!”.

Пред първоинстанционния съд са представени писмо, получено на електронен адрес [електронна поща] на 04.08.2020 г., с текст: „Здравейте! Всеки, който работи във вашата фирма, 5- етажна къща да има и във всяка стая болно дете да гледа! Срам, позор сте за България! Д. се коригирате, иначе е неизбежно карма да ви покоси близките, дали Covid 19, ще дойдат хората с пръти с пръти и камъни”, както и разпечатка от публикация във Facebook, под която е написан текст: „Познати лица от охранителните среди, нещо Делта Гард“.

Пред първоинстанционния съд е представен сигнал от И. Д. до Министерството на правосъдието, който касае сключен договор за охрана с „Делта гард“ ООД ООД за охрана на фотоволтаична компания в с. Оризари. С постановление от 16.02.2021 г. на прокурор при Върховна касационна прокуратура е отменен отказ за образуване на досъдебно производство за престъпление по повод извършено на 14.01.2020 г. неправомерно влизане на територията на фотоволтаична централа „Сиус-Оризари”, с. Оризари.

В производството пред първоинстанционния съд са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите В. С. и св. И. З., които са анализирани от въззивния съд. Отчитайки обстоятелството, че свидетелката С. се намира в трудово правоотношение с ищцовото дружество, въззивния съд е приел, че показанията ѝ следва да бъдат отчетени с оглед на всички събрани доказателства. На първо място, съдът е приел, че показанията на свидетелката съдържат вътрешни противоречия. Така същата твърди, че дългогодишни клиенти на ищеца се обадили и изразили желание да преустановят търговски отношения с него, а много потенциални клиенти също се отказали да сключат договори. В същото време, свидетелката заявява, че няма случаи договори, сключването на които е подготвила, да не са сключени поради отказ на клиентите и уточнява, че не е чувала управителят на ищеца да споделя за негативни последици за дружеството след интервюто с ответника. От друга страна, като е взето предвид, че свидетелката не дава показания за релевантни за предмета за доказване факти, отдалечения период от излъчване на интервюто до съдебното заседание, като в случая не се касае до несъществени обстоятелства, показанията на свид. С. в частта, в която същата заявява, че дългогодишни клиенти на ищеца се обадили и изразили желание да преустановят търговски отношение с него, а много потенциални клиенти също се отказали да сключат договори, не са кредитирани. Показанията на свидетеля З. са кредитирани от въззивния съд като последователни и логични.

От правна страна е прието, че отговорността по чл. 45 ЗЗД за накърнена чест, достойнство и

добро име от поведение или изрази, възприети от пострадалия като унижителни и позорящи го, е деликтна. Законът императивно е установил правилото да не се вреди другиму. Забраната е универсална, важи за всички правни субекти, за целия кръг права, интереси и ценности от материално и нематериално естество, на които правната система дава защита. Неизпълнението на това общо задължение създава отговорност за нарушителя и за да бъде ангажирана тя, следва да са налице следните предпоставки: деяние, противоправност на деянието, настъпването на вреди, причинна връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди, вина у причинителя. Съгласно презумпцията на чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината на дееца се предполага до доказване на обратното, от което следва извода, че доказателствената тежест за опровергаване на вината носи ответникът - делинквент. Прието е, че ищецът като юридическо лице може да претърпи неимуществени вреди вследствие уронване на доброто му име, авторитет и репутация, които да бъдат репарирани по реда на чл. 45, вр. чл. 52 ЗЗД по справедливост.

По въпроса кои от процесните твърдения са фактически и кои представляват оценка, респ. дали фактическите твърдения са неверни, респ. опозоряващи доброто име на ищеца е прието следното: Фактическите твърдения могат да ангажират отговорността само ако позорят адресата и са неверни. Наличието на клеветнически твърдения се обосновава с разгласяването за друго на конкретни обстоятелства, определени факти, които са позорни - неприемливи от гледна точка на общоприетите морални норми и предизвикващи еднозначна негативна оценка на обществото. Освен това те трябва и да са неистински, т.е. да не съществуват в обективната действителност. Неистинността на приписваните обстоятелства обаче има правно значение само ако те са обективно позорни. Оценка (мненията) не подлежат на проверка за вярност, тъй като те не представляват конкретни факти от обективната действителност. Те могат да ангажират отговорността само ако представляват обида. Разграничителният критерий между двата вида деяние е изяснен от теорията и практиката, и това е характерът на информацията, отнасяща се до пострадалия. При клеветата не се дава личностна оценка на пострадалия, а се разпространяват позорни обстоятелства за честта му, които не са истински или му се преписва престъпление, което не е извършил. При оценъчните твърдения деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения и пр., които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация и се обективират с такава цел. При преценка основателността на предявения иск на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения. В случай, че същите са неверни и позорят адресата, това може да послужи като основание за ангажиране отговорността на ответника. Мненията и оценките от своя страна не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност, поради което те могат да ангажират отговорността на дееца, само ако представляват обида.

Изразите „Помнете, че връзката на „Делта Гард” ООД с Главния прокурор възникна още при неговия избор, когато така наречените контрапротестиращи в негова подкрепа се оказаха служители на „Делта Гард” ООД”, Именно „Делта Гард” ООД и адвокат П. „Е.” са били в основата на предизборната кампания на господин Г. при избора му за главен

прокурор”: “Аз споделям личните си впечатления. Когато протестирахме пред Висшия съдебен съвет, да, действително видяхме тези здравеняци от „Делта Гард”, които протестираха заедно с Н. Н. в подкрепа”, „Здравеняци на „Делта Гард” бяха от другата страна, протестираха за него” представляват твърдения за факт. Думата „здравеняк” представлява оценъчно твърдение. На първо място, същото е адресирано до служителите на ищцовото дружество. На следващо място, по своята същност използваната дума не е обидна. Обидата ще е налице, ако се каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на другиго. Унижителният характер на казаното следва да се преценява на основата на приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване, като без значение е обстоятелството дали казаното отговаря на действителността, дали направената от дееца оценка е основателна. За да е налице обидата, следва да бъдат казани думи, обективно годни да накърнят достойнството на пострадалия, които според господстващия морал са неприлични, вулгарни и цинични. В конкретния случай е прието, че използваната дума, „здравеняк“, не е унижителна, нито е неприлична, вулгарна или цинична според господстващия морал. Според Тълковния речник на българския език, използваната дума означава „мъж с вид, който издава сила и здраве“, което не е опозоряващо. В останалата им част посочените твърдения не са опозоряващи. Със същите ответникът е заявил, че служители на ищеца са упражнили конституционното си право на участие в събрания и митинги. Същевременно в ЗЧОД не се съдържат норми, регламентиращи забрана за лицата, които се занимават с частна охранителна дейност да участват в протести. Съгласно чл. 43 от Конституцията гражданите имат право да се събират мирно и без оръжие на събрания и манифестации (а именно да протестират). Правото на протест е средство за израз на волята на гражданите основно право на човека и признак демократична и социална държава. С участието си в протеста в подкрепа на кандидата за длъжността Главен прокурор служителите на ищцовото дружество са изразили гражданската си позиция. Публичното изразяване на позиция по общественозначими теми не е действие, което може да се квалифицира като опозоряващо. Да изразиш публично позицията, в частност да участваш в протест, не е нито неморално, нито недостойно, а и не предизвиква еднозначна отрицателна оценка на обществото. Позорността е обективно качество на твърдението и не зависи от субективното отношение на определено лице към казаното за него.

Изразите „Прокуратурата и тук се намесва неправомерно, „Делта Гард” се намесва неправомерно“ представляват оценъчно съждение, което не е противоправно. Когато не се касае за превратно упражняване на правото по чл. 39 от Конституцията и свободата на мнение не е използвана, за да увреди доброто име на другиго, твърдения и оценки могат да се използват свободно. Негативните оценки, направени при спазване на ограниченията по чл. 39, ал. 1 Конституцията, представляват коментар на фактите и не поражда отговорност. Прието е, че в конкретния случай оценката, касаеща правомерността на действията на Прокуратурата, не следва да бъде обсъждана, тъй като дори и от действията на ответника да са произлезли вреди, те не са настъпили в патримониума на ищеца. Съждението, касаещо правомерността на действията на служителите на ищцовото дружество, представлява коментар на факт и е направено при спазване на ограничението на чл. 39 от Конституцията,

като свободата на мнение не е използвана, за да увреди доброто име на другото.

Изразите „чиято фотоволтаична централа е превзета от „Делта Гард” ООД на десети януари тази година от петдесет охранители на „Делта Гард” ООД със седем автомобила”; „на десети януари, когато става това рейдване на фотоволтаичната централа, на място отива мой колега, не обикновен адвокат като мен, а председател на втората по големина адвокатска колегия в България, за да види какво става, този рейд от петдесет охранители със седем автомобила и тогава го посреща лично собственика на „Делта Гард” ООД Д. С. - К. и му казал „Ако продължаваш да ми се пречкаш, ще имаш пречка с Главния прокурор Г., аз теб те знам, видях те, че протестираше срещу Г.”, „Прокуратурата участва в рейдърство на частни бизнеси и като организирани престъпни групи, както е случая със З., с асансьорния завод”; „идват, обаче, забележете, с „Делта Гард”, петдесет човека рейдват” преставяват твърдение за факт. Същите, по своята същност, имат клеветническо съдържание, изграждащо негативни представи за ищцовото дружество. Фактическите твърдения, за които се поддържа, че са клевета, могат да бъдат проверявани за вярност. Ако те са верни, същите не са клевета, дори да позорят адресата, и не са основание за ангажиране на гражданска отговорност на ответника. Прието е, че конкретиката на случая сочи, че от показанията на св. З. може да се изведе извод за вярност на изложените от ответника факти досежно асансьорния завод. С оглед това е направен извод, че независимо, че изложените факти са позорни, ответникът не носи отговорност. Разпространяването на критични, но верни обстоятелства, свързани с отделни личности, е израз на конституционно установената свобода на словото и не съставлява граждански деликт. Като е съобразил изложеното, въззивният съд е приел, че в случая не се установява осъществено противоправно деяние от ответника спрямо ищеца, вследствие на което да се ангажира деликтната му отговорност за обезщетение за вреди от деянието.

По отношение на твърденията, касаещи фотоволтаичната централа, е прието, че не са събрани доказателства, установяващи тяхната истинност, което налага извършване на преценка настъпили ли са вреди за доброто име на ищеца. Въззивният съд е приел, че по делото не е установено ищецът да е претърпял такива вреди вследствие даденото от ответника интервю. На първо място не са кредитирани показанията на свидетелката в частта, в която същата твърди, че дългогодишни клиенти на ищеца се обадили и изразили желание да преустановят търговски отношения с него, а много потенциални клиенти също се отказали да сключат договори. В показанията си свид. С. е посочила, че контрагенти на дружеството са изразили желание да прекратят договорите си с ищеца, без да може да посочи имената на клиентите на ищеца, изразили такова желание, като не е установено в действителност да се е стигнало до такова прекратяване. Напротив, от показанията на свидетелката е установено, че не е чувала управителят на ищеца да споделя за негативни последици за дружеството след интервюто с ответника. От друга страна, същата заявява, че няма случаи на договори, чието сключване е подготвила, да не са сключени поради отказ на клиентите. Показанията на свидетелката в частта, в която се сочи, че служители на дружеството се притесняват да носят униформа с логото на ищеца са ирелевантни към предмета на настоящото производство.

За установяване на правнорелевантия факт, че в резултат от изказванията на ответника е накърнена репутацията на ищеца, са събрани писмени доказателства - разпечатка от Facebook страницата на ищеца. Въззивният съд е приел, че от същата не се установява, че написаните отзиви се намират в причинна връзка с изказванията на ответника в излъченото интервю. Преки и непосредствени вреди от деянието са тези вреди, които се намират в причинна връзка с деянието. Изискването към причинната връзка между деянието и вредата е деянието да предшества във времето настъпването на вредата и да я обуславя под влиянието на вътрешни, решаващи и съществени връзки на необходимост. Деянието трябва да е това условие, което с вътрешна необходимост предизвиква настъпването на отрицателната последица в сферата на увреденото лице. Вредата следва обективно, необходимо, закономерно да произтича от деянието, както и да не бъде негово случайно следствие. За да има причинна връзка вредата трябва да бъде адекватна последица на непозволеното увреждане. Адекватността е налице, когато деянието по своята природа е годно да доведе до настъпилия отрицателен резултат. Едно действие или бездействие представлява адекватна или относима причина, когато по своя характер е практически годно да причини вреда, подобна на тази, която е настъпила, т.е. ако при нормалното стечение на обстоятелствата би настъпила същата последица. При изясняване на причинната връзка е нужно да се отговори и на въпроса, дали резултатът е бил реално възможно следствие на извършеното деяние. Ако между дадено обстоятелство и резултата не може да се докаже една с по-голяма вероятност настъпила обусловеност, причинната връзка не бива да се приема за установена. За да се изясни ролята на всяко от предшестващите следствието необходими условия за неговото настъпване, трябва да се види, дали те създават конкретна, реална възможност за това или я превръщат в действителност. В обобщение, причинната връзка е зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното действие или бездействие на деликвента. Причинната връзка не се предполага, а трябва да се докаже. В хипотезата на чл. 45 ЗЗД доказването на причинно-следствената връзка между поведението на дееца и увреждането, чието обезщетение се търси, е за ищеца. Той следва по пътя на пълно главно доказване да установи, че деянието е решаващо, вътрешно необходимо (не случайно) свързано с резултата; в цялата поредица от явления причината да предшества следствието и да го поражда, като вредата закономерно да произтича от деянието. Деянието е необходимо условие за настъпване на вредата тогава, ако при мислено изключване на поведението на деликвента, тя не би настъпила, т.е. ако при това изключване неправомерният резултат не настъпи, следва да се констатира, че е налице причинна връзка между поведението на деликвента и настъпилия вредоносен резултат. То е достатъчно условие, когато би причинило вредата само при обичайно стечение на обстоятелствата.

Несъмнено изказването на ищеца би могло да доведе до накърняване на репутацията на ищеца, конкретно до негативни отзиви. Не се установява обаче това да е необходима последица от противоправното поведение, т.е. в случай, че това поведение не бе осъществено, вредите нямаше да настъпят. Следва да се посочи, че написаните отзиви не кореспондират с изказванията на ответника в излъченото интервю.

В обобщение е прието, че конкретиката на случая сочи, че не се установява накърняване на репутацията на ищеца вследствие на което за последния да са настъпили вреди, които да се намират в причинна връзка с поведението на ответника.

В изложение към касационната жалба се поддържа наличието на основанията по чл. 280, ал. 1, т. 1 и т. 3 ГПК по следните въпроси: 1. Може ли да се възприеме като оценъчно съждение изказване, в което се твърди участие в престъпна група, без по делото да има данни и доказателства за ангажиране на наказателната отговорност на посоченото лице или лица по установения в закона ред, съответно не е ли клеветническо едно такова твърдение; 2. В производството по чл. 45 ЗЗД не е ли длъжен съдът да обсъди всички наведени твърдения, като уточни според него дали те са фактически твърдения или оценъчни съждения, и по отношение на всички да се произнесе в мотивите на съдебния акт дали са обидни или клеветнически; 3. Когато една дума има повече от едно значение и в обществото е възприето и се използва в смисъл, различен от дадения в тълкувателния речник, не е ли длъжен съдът да изследва и този смисъл на думата, в случая „здравеняк” и „рейдва”, и в съдебното решение да изложи мотиви дали в използвания в обществото смисъл думата има или няма обидно значение; 4. Следва ли съдът да обсъди в мотивите на своя съдебен акт всички твърдения в изказването на ответника, за които ищецът твърди, че е възприел като обидни и клеветнически, съответно може ли да се приеме, че общото посочване, че липсва противоправно деяние може да се възприеме като мотиви на съдебния акт.

Поддържа се и наличието на основанията по чл. 280, ал. 2, предл. 3 ГПК – очевидна неправилност на обжалваното въззивно решение.

Не е налице основание за допускане на обжалването.

Въпроси №№ 1 и 3 от изложението не отговарят на изискванията на общо основание за допускане на касационно обжалване на въззивното решение. Същите имат характер на преформулирани оплаквания за неправилност на въззивното решение, представляващи касационни основания по чл. 281, т. 3 ГПК. Даването на отговор на въпросите изисква извършването на преценка за правилност на обжалвания съдебен акт (преценка на събраните по конкретното дело доказателства, преценка за обосноваване на фактическите изводи и за правилно приложение на материалния закон). Касационните основания за неправилност по чл. 281, т. 3 ГПК се различават от основанията по чл. 280, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ГПК за допускане до касационно обжалване на въззивното решение. Последните нямат отношение към правилността на въззивното решение и извършването на такава във фазата по чл. 288 ГПК е недопустимо. Правилността на акта се преценява с решение по чл. 290 ГПК, само ако същият бъде допуснат до касационен контрол. Въпроси №№ 2 и 4 от изложението се отнасят до мотивите на въззивното решение и са свързани с твърдението на жалбоподателя, че въззивният съд не е обсъдил всички изявления на ответника, за които се търси обезщетение за неимуществени вреди, не е анализирал езиковото им значение и смисъла им в контекста, в който са направени. Според настоящия състав липсва основание за допускане на касационно обжалване по тези въпроси. Волята на съда е изразена ясно, като след изброяването на всички изявления на ответника, съдът е разграничил кои от тях съставляват оценъчни съждения и кои фактически твърдения. Съдът е извършил проверка за вярност

относно твърденията за факти, респ. относно наличие на претендираните от ищеца вреди, в пряка причинно-следствена връзка с поведението на ответника, и преценка дали оценъчните съждения съставляват обида или не. В допълнение следва да се отбележи, че относно тези въпроси касаторът поддържа наличието на основанията по чл. 280, ал. 1, т. 1 и т. 3 ГПК, но не сочи практика на ВКС, на която решението на въззивния съд противоречи (чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК), нито излага аргументи защо поставените въпроси са от значение за точното прилагане на закона и развитието на правото (чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК). Липсата на обосновани от страната допълнителни предпоставки за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 1, т. 1 – 3 ГПК е сама по себе си основание въззивното решение да не бъде допуснато до касационно обжалване.

Обжалваното решение не е очевидно неправилно. То не е постановено нито в явно нарушение на закона, нито извън закона, нито е явно необосновано с оглед правилата на формалната логика, поради което допускане на касационно обжалване не може да се постанови в приложното поле на чл. 280, ал. 2, предл. 3 ГПК.

С оглед изхода от настоящото произнасяне и на основание чл. 81 ГПК и чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 3 ЗА касаторът следва да заплати на процесуалния представител на ответника по касация сумата 1 300 лв. съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ.

Воден от изложеното, Върховният касационен съд, състав на Второ гражданско отделение

О П Р Е Д Е Л И :

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на възивно Решение № 2931 от 27.10.2022 г. по в.гр.д.№ 2478/2022 г. на Софийски градски съд, IV „в“ въззивен състав.

ОСЪЖДА „Делта гард“ ЕООД ДА ЗАПЛАТИ на адвокат П. А. В. от САК сумата 1 300 (хиляда и триста) лева – адвокатско възнаграждение за правна помощ, оказана безплатно на ответника по касация М. В. С. в производството пред ВКС.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____